Annus IV. - Vol. IV. Die 16 Augusti 1912. Num. 15.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Litterae Encyclicae, pag. 521; Motu proprio, pag. 526; Epistolae, pag. 527. — II. *S. C. S. Officii:* De Indulgentiis *Viae Crucis* adnexo, pag. 529. — III. *S. C. Consistorialis:* De quibusdam libris in Seminaria non admittendis, pag. 530; De decreto «Maxima cura», pag. 531. — IV. *S. C. de Propaganda Fide:* Nominatio, pag. 531. — V. *S. C. de Prop. Fide pro negot. ritus orient.:* De non permittendis Orientalibus eleemosynarum quaestuatione, pag. 532; De admissione Orientalium in Instituta latini ritus, pag. 534. — VI. *S. C. Rituum:* Tudertin. Reductionis festorum, pag. 535; Piscien. Reditus ad kalendarium Ecclesiae universalis, pag. 537; Instructio ad reformanda kalendaria dioecesana, pag. 538; De modo modulandi monosyllabas vel hebraicas lectiones, pag. 539. — VII. *S. R. Rota:* Westmonasterien. Proprietatis, pag. 539; Parisien. Citatio edictalis, pag. 550.

Diarium Romanae Curiae: Congregazioni antipreparatoria e ordinaria, nomine, onorificenze, necrologio, pag. 551-552.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

«*Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur*» (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. IV, n. 15. - 16 Augusti 1912)

ACTA PII PP. X

Litterae Encyclicae.

pag.

Lacrimabili statu. - Ad Archiepiscopos et Episcopos Americae Latinae de misera Indorum conditione sublevanda. - *7 iunii 1912* . . 521

Motu proprio.

Cum omnes catholicos. - De catholicorum in exteras regiones emigratione. - *15 augusti 1912* 526

Epistolae.

I. *Auspicia rerum.* - Ad V. E. Andream Card. Ferrari, Archiepiscopum Mediolanensem, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos Lombardae regionis, occasione litterarum quas Rhaudii congregati, ad beatissimum Patrem, devotionis ergo, miserunt. - *21 iunii 1912* 527

II. *Vestram non sine.* - Ad V. E. Iulium Card. Boschi, Archiepiscopum Ferrariensem, ceterosque Archiepiscopos et Episcopos Flaminiae regionis, ob communes litteras quas Bononiae congregati, devotionis causa, beatissimo Patri inscripserunt. - *24 iunii 1912* 528

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(sectio de indulgentiis).

Decretum de indulgentiis pio *Viae Crucis* exercitio adnexis. - *24 iulii 1912* 529

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS.

I. De quibusdam rei Biblicae commentariis in sacra Seminaria non admittendis 530

II. De decreto *Maxima cura* 531

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE.

Nominatio Episcopi 531

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

pro negotiis ritus orientalis.

I. Ad locorum Ordinarios latini ritus, de non permittendis Orientalibus eleemosynarum emendicationibus absque venia eiusdem S. Congregationis. - *1 ianuarii 1912* 532

II. Ad Superiores generales Institutorum religiosorum latini ritus, de modo tenendo antequam Orientales in eorum Sodalitates admittantur. - *15 iunii 1912* 534

Annus IV. - Vol. IV. Die 16 Augusti 1912. Num. 15.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

LITTERAE ENCYCLICAE.

AD ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS AMERICAE LATINAE DE MISERA INDORUM CONDITIONE SUBLEVANDA.

PIUS PP. X

VENERABILES FRATRES SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Lacrimabili statu Indorum ex inferiori America vehementer commotus, decessor Noster illustris, Benedictus XIV gravissime eorum causam egit, ut nostis, in Litteris *Immensa Pastorum*, die XXII mensis decembris anno MDCCXLI datis; et quia, quae ille deploravit scribendo, ea fere sunt etiam Nobis multis locis deplorandą, idcirco ad earum Litterarum memoriam sollicite Nos animos vestros revocamus. Ibi enim cum alia, tum haec conqueritur Benedictus, etsi diu multumque apostolica Sedes relevandae horum afflictae fortunae studuisset, esse tamen etiamtum « homines orthodoxae Fidei cultores, qui veluti cari-« tatis in cordibus nostris per Spiritum Sanctum diffusae sen-« suum penitus obliti, miseros Indos non solum Fidei luce « carentes, verum etiam sacro regenerationis lavacro ablutos, « aut in servitutem redigere, aut veluti mancipia aliis vendere, « aut eos bonis privare, eaque inhumanitate cum iisdem agere « praesumant, ut ab amplectenda Christi fide potissimum aver-

« tantur, et ad odio habendam maximopere obfirmentur ». — Harum quidem indignitatum ea quae est pessima, id est servitus proprii nominis, paullatim postea, Dei miserentis munere, de medio pulsa est: ad eamque in Brasilia aliisque regionibus publice abolendam multum contulit materna Ecclesiae instantia apud egregios viros qui eas Respublicas gubernabant. Ac libenter fatemur, nisi multa et magna rerum et locorum impedimenta obstitissent, eorum consilia longe meliores exitus habitura fuisse. Tametsi igitur pro Indis aliquid est actum, tamen multo plus est quod superest. Equidem cum scelera et maleficia reputamus, quae in eos adhuc admitti solent, sane horremus animo summaque calamitosi generis miseratione afficimur. Nam quid tam crudele tamque barbarum, quam levissimas saepe ob causas nec raro ex mera libidine saeviendi, aut flagris homines laminisque ardentibus caedere; aut repentina oppressos vi, ad centenos, ad millenos, una occidione perimere; aut pagos vicosque vastare ad internecionem indigenarum: quorum quidem nonnullas tribus accepimus his paucis annis prope esse deletas? Ad animos adeo efferandos plurimum sane valet cupiditas lucri; sed non paullum quoque valet caeli natura regionumque situs. Etenim, cum subiecta ea loca sint austro aestuoso, qui, languore quodam venis immisso, nervos virtutis tamquam elidit; cumque a consuetudine Religionis, a vigilantia Reipublicae, ab ipsa propemodum civili consortione procul absint, facile fit, ut, si qui non perditis moribus illuc advenerint, brevi tamen depravari incipiant, ac deinceps, effractis officii iurisque repagulis, ad omnes immanitates vitiorum delabantur. Nec vero ab istis sexus aetatisve imbecillitati parcitur: quin imo pudet referre eorum in conquirendis mercandisque feminis et pueris flagitia atque facinora; quibus postrema ethnicae turpitudinis exempla vinci verissime dixeris. — Nos equidem aliquandiu, cum de his rebus rumores afferrentur, dubitavimus tantae atrocitati factorum adiungere fidem: adeo incredibilia videbantur. Sed postquam a locupletissimis testibus, hoc est, a plerisque vestrum, venerabiles Fratres, a Delegatis Sedis apostolicae, a missionalibus

aliisque viris fide prorsus dignis certiores facti sumus, iam non licet Nobis hic de rerum veritate ullum habere dubium. — Iam dudum igitur in ea cogitatione defixi, ut, quantum est in Nobis, nitamur tantis mederi malis, prece humili ac supplici petimus a Deo, velit benignus opportunam aliquam demonstrare Nobis viam medendi. Ipse autem, qui Conditor Redemptorque amantissimus est omnium hominum, cum mentem Nobis iniecerit elaborandi pro salute Indorum, tum certo dabit quae proposito conducant. Interim vero illud Nos valde consolatur, quod qui istas Respublicas gerunt, omni ope student insignem hanc ignominiam et maculam a suis Civitatibus depellere: de quo quidem studio laudare eos et probare haud satis possumus. Quamquam in iis regionibus, ut sunt procul ab imperii sedibus remotae ac plerumque inviae, haec, plena humanitatis, conata civilium potestatum, sive ob calliditatem maleficorum qui tempori confinia transeunt, sive ob inertiam atque perfidiam administrorum, saepe parum proficiunt, non raro etiam in irritum cadunt. Quod si ad Reipublicae operam opera Ecclesiae accesserit, tum demum qui optantur fructus, multo exsistent uberiores. — Itaque vos ante alios appellamus, venerabiles Fratres, ut peculiares quasdam curas cogitationesque conferatis in hanc causam, quae vestro dignissima est pastorali officio et munere. Ac cetera permittentes sollicitudini industriaeque vestrae, hoc primum omnium vos impense hortamur, ut quaecumque in vestris dioecesibus instituta sunt Indorum bono, ea perstudiose promoveatis, itemque curetis instituenda quae ad eamdem rem utilia fore videantur. Deinde admonebitis populos vestros diligenter de proprio ipsorum sanctissimo officio adiuvandi sacras expeditiones ad indigenas, qui Americanum istud solum primi incoluerint. Sciant igitur duplici praesertim ratione se huic rei debere prodesse: collatione stipis et suffragio precum; idque ut faciant non solum Religionem a se, sed Patriam ipsam postulare. Vos autem, ubicumque datur opera conformandis rite moribus, id est, in Seminariis, in ephebeis, in domibus puellaribus maximeque in sacris aedibus efficite, ne unquam commendatio

praedicatioque cesset caritatis christianae, quae omnes homines, sine ullo nationis aut coloris discrimine, germanorum fratrum loco habet; quaeque non tam verbis, quam rebus factisque probanda est. Pariter nulla praetermitti debet, quae offeratur, occasio demonstrandi quantum nomini christiano dedecus aspergant hae rerum indignitates, quas hic denunciamus. — Ad Nos quod attinet, bonam habentes non sine causa spem de assensu et favore potestatum publicarum, eam praecipue suscepimus curam, ut, in ista tanta latitudine regionum, apostolicae actionis amplificemus campum, aliis disponendis missionalium stationibus, in quibus Indi perfugium et praesidium salutis inveniant. Ecclesia enim catholica numquam sterilis fuit hominum apostolicorum, qui, urgente Iesu Christi caritate, prompti paratique essent vel vitam ipsam pro fratribus ponere. Hodieque, cum tam multi a Fide vel abhorrent, vel deficiunt, ardor tamen disseminandi apud barbaros Evangelii non modo non inter viros utriusque cleri sacrasque virgines remittitur, sed crescit etiam lateque diffunditur, virtute nimirum Spiritus Sancti, qui Ecclesiae, sponsae suae, pro temporibus subvenit. Quare his praesidiis quae, divino beneficio, Nobis praesto sunt, oportere putamus eo copiosius uti ad Indos e Satanae hominumque perversorum servitute liberandos, quo maior eos necessitas premit. Ceterum, cum istam terrarum partem praecones Evangelii suo non solum sudore, sed ipso nonnumquam cruore imbuerint, futurum confidimus, ut ex tantis laboribus aliquando christianae humanitatis laeta messis efflorescat in optimos fructus. — Iam, ut ad ea quae vos vel vestra sponte vel hortatu Nostro acturi estis in utilitatem Indorum, quanta maxima potest, efficacitatis accessio ex apostolica Nostra auctoritate fiat, Nos, memorati Decessoris exemplo, immanis criminis damnamus declaramusque reos, quicumque, ut idem ait, « praedictos Indos in servitutem « redigere, vendere, emere, commutare vel donare, ab uxoribus « et filiis separare, rebus et bonis suis spoliare, ad alia loca de- « ducere et transmittere, aut quoquo modo libertate privare, in « servitute retinere; nec non praedicta agentibus consilium,

« auxilium, favorem et operam quocumque praetextu et quae-
« sito colore praestare, aut id licitum praedicare seu docere,
« atque alias quomodolibet praemissis cooperari audeant seu
« praesumant ». Itaque potestatem absolvendi ab his criminibus poenitentes in foro sacramentali Ordinariis locorum reservatam volumus.

Haec Nobis, cum paternae voluntati Nostrae obsequentibus, tum etiam vestigia persequentibus complurium e decessoribus Nostris, in quibus commemorandus quoque est nominatim Leo XIII fel. rec., visum est ad vos, venerabiles Fratres, Indorum causa, scribere. Vestrum autem erit contendere pro viribus, ut votis Nostris cumulate satisfiat. Fauturi certe hac in re vobis sunt, qui Respublicas istas administrant; non deerunt sane, operam studiumque navando, qui de clero sunt, in primisque addicti sacris missionibus; denique aderunt sine dubio omnes boni, ac sive opibus, qui possunt, sive aliis caritatis officiis causam iuvabunt, in qua rationes simul versantur Religionis et humanae dignitatis. Quod vero caput est, aderit Dei omnipotentis gratia; cuius Nos auspicem, itemque benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles Fratres, gregibusque vestris apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die VII mensis iunii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

MOTU PROPRIO.

DE CATHOLICORUM IN EXTERAS REGIONES EMIGRATIONE.

Cum omnes catholicos Ecclesia materno studio complectatur, tum peculiari quadam sollicitudine caritatis eos prosequitur, qui, ut victum labore quaerant, aut meliorem sibi fortunam comparent, relicto natali solo in longinqua migrant, ubi saepius eis timendum est, ne, dum mortalis vitae rationibus prospiciunt, lamentabilem sempiternae iacturam faciant. Plura enim et illustris Nostri Decessoris et Nostra testantur acta, quanto opere Apostolica Sedes bonorum societates foveat in salutem emigrantium institutas, quantamque praesertim adhibeat curam, ne Antistites sacrorum patiantur in re tam gravi pastoralem industriam suam desiderari. Iam vero, cum ob aucta populorum commercia et expeditiores commeatus aliasque causas plurimas, quotidie in immensum crescat emigrantium numerus, intelligimus Nostri muneris esse idoneum aliquod reperire providentiae genus, quo quidem horum omnium filiorum temporibus succurramus. Equidem valde commovemur maximis periculis, in quibus religio moresque versantur tot hominum, qui, ut plurimum, ignari regionis et linguae, atque ope sacerdotum suorum destituti, spiritualis vitae adiumenta nec ipsi sibi parare possunt, nec, quantum satis est, exspectare ab Ordinariis locorum aut a consociationibus iis, quae in id sunt institutae. Quae vero ad medendum his tantis incommodis excogitata sunt, optatum non solent habere exitum, propterea quod eorum, qui in hac gravissima causa elaborant, laudabiles conatus aut operis magnitudine superantur aut consensum et unitatem saepe non assequuntur. — Nos igitur, tempus esse iudicantes necessitatibus tam magnae multitudinis stabili quadam ratione in perpetuum subveniendi, cum S. R. E. Cardinales e Sacra Congregatione Consistoriali in consilium adhibuerimus, Motu Proprio ac de Apostolicae potestatis plenitudine, apud eam ipsam Congregationem novum Officium, seu *Sectionem* ut aiunt, *de spirituali emigrantium cura* constituimus. Huius Officii partes erunt, quaerere et parare omnia, quaecumque opus sint, ut in iis quae ad salutem animarum pertinent, emigrantium latini ritus melior conditio fiat, salvo tamen iure Sacrae Congregatio-

nis Fidei Propagandae in emigrantes ritus orientalis, quibus eadem Congregatio pro suo instituto opportune consulat. Ac de sacerdotibus ipsis emigrantibus hoc idem unice cavebit Officium; ad quod propterea praescriptiones ea de re, decretis Sacrae Congregationis Concilii datas, avocamus. — Itaque Sacra Congregatio Consistorialis, accedente Ordinariorum studio, quorum quidem ipsa confirmabit fovebitque in advenas auctoritatem, suffragante etiam opera consociationum emigrantibus adiutandis, quarum beneficam actionem, quocumque res postulaverit, diriget, divino munere poterit et quae sint, pro varietate regionum, necessitates emigrantium cognoscere, et quae peropportuna visa fuerint malorum remedia decernere. Confidimus autem fore, ut quicumque catholicam rite colunt fidem, opus tam sanctum in salutem fratrum institutum precibus atque etiam opibus, pro sua quisque facultate, promovere velint, praesertim cum pro certo habere debeant summum Pastorem et Episcopum animarum nostrarum sua ipsorum caritatis officia amplissimo in caelis praemio remuneraturum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die xv mensis augusti MCMXII, Pontificatus Nostri anno decimo.

PIUS PP. X.

EPISTOLAE.

I.

AD V. E. ANDREAM CARD. FERRARI, ARCHIEPISCOPUM MEDIOLANENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS LOMBARDAE REGIONIS, OCCASIONE LITTERARUM QUAS RHAUDII CONGREGATI, AD BEATISSIMUM PATREM, DEVOTIONIS ERGO, MISERUNT.

Dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Auspicia rerum secunda vobis portendere iure visa sunt indicta Constantiniana sollemnia et Eucharisticus conventus, qui Vindobonae celebritate apparatur maxima; eaque communibus litteris, quas dedistis cum Rhaudum nuper convenissetis, pro vestra in Nos pietate, placuit Nobis gratulari. Nihil est sane, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, quod non speremus ex revirescente populari pietate in Sacramentum augustum et ab excitatis animorum studiis in Ecclesiae causam. Ad istas quod attinet regiones, spem hac in re Nobis

augent studia egregia vestra et cura quam pollicemini maximam in praecavendo ut qui provehendae sociali catholicorum actioni penes vos, scribendo praesertim, dant operam, integritate doctrinae et obtemperatione iis debita qui in Ecclesia cum potestate praesunt, ceteris ad exemplum praestent. Hae enim si nostris desint animi dotes, vix quicquam confici poterit quod ad quaesitas valeat utilitates. Pro delato officio gratias vobis agimus ex animo: auspicem vero divinorum munerum Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem vobis omnibus, dilecte fili noster ac venerabiles fratres, cleris populisque vestris peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXI iunii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

II.

AD V. E. IULIUM CARD. BOSCHI, ARCHIEPISCOPUM FERRARIENSEM, CETEROSQUE ARCHIEPISCOPOS ET EPISCOPOS FLAMINIAE REGIONIS, OB COMMUNES LITTERAS QUAS BONONIAE CONGREGATI, DEVOTIONIS CAUSA, BEATISSIMO PATRI INSCRIPSERUNT.

Dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Vestram non sine oblectatione observantiam respeximus in litteris, quas, Bononiae nuper congregati, communi consilio ad Nos dedistis. Placuit vobis commemorare Constantiniana sollemnia, ut ex iis aditus pateret ad meliorum temporum auspicia. Pietas haec vestra, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, profecto eo extitit gratior quo ditiorem eam in vobis scimus episcopalium earum comitatu virtutum, quarum fructu - postquam a divina gratia discessimus - temporum quae ominamini spes nititur maxime. Certe catholicorum studia in Ecclesiam eiusque tuendam causam multo maiora movebit actio cleri cui prudentia et alacritas episcopi sui viam muniat, media suppeditet, opportuna adhibeat incitamenta.

Pro delatis officiis gratias habetote Nostras et apostolicam benedictionem, quam, caelestium auspicem bonorum Nostraeque testem benevolentiae, vobis omnibus, dilecte fili Noster ac venerabiles fratres, cleris populisque vestris peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die XXIV iunii MCMXII, Pontificatus Nostri anno nono.

PIUS PP. X.

S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

DECRETUM

DE INDULGENTIIS PIO VIAE CRUCIS EXERCITIO ADNEXIS.

Pium *Viae Crucis*, ut aiunt, exercitium, ad salutiferam sanctissimi D. N. Iesu Christi Passionem recolendam, a Romanis Pontificibus enixe commendatum ac pluribus indulgentiis ditatum fuisse neminem latet. Et quoniam non semper nec ab omnibus, erectas regulariter Stationes obeundo, peragi illud poterat; non defuit apostolica Sedes, pro iis qui aut infirma valetudine aut alia iusta causa impedirentur, brevioribus precibus, ante simulacrum Ssmi Crucifixi per Fratres Minores - queis ex privilegio apostolico pii eiusdem exercitii moderamen spectat - ad hoc benedictum recitandis, easdem indulgentias adnectere.

Cum igitur per huiusmodi concessionem omnium fidelium utilitati satis consultum fuerit; Emi ac Rmi DD. Cardinales Inquisitores generales, in plenario conventu habito feria IV die 8 maii currentis anni, omnibus mature perpensis, consulendum Ssmo decreverunt, ut quascumque alias, praeter mox memoratam, hac super re concessiones, nominatim vero quae *Coronas*, quas vocant, *Viae Crucis* respiciunt revocare, abrogare ac penitus abolere dignaretur: insimul declarando, facultates omnes Coronas supradictas hunc in effectum benedicendi, sacerdotibus quibuslibet, tam saecularibus quam regularibus, in praestantioribus etiam dignitatibus constitutis, hucusque quomodocumque impertitas, statim ab huius Decreti promulgatione, nullius amplius esse roboris.

Et sequenti feria V die 9 eiusdem mensis et anni, sanctissimus D. N. Pius divina providentia Pp. X, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, Emorum Patrum votis annuens, propositam ab eis resolutionem, suprema Sua auctoritate, in omnibus et singulis adprobare et confirmare dignatus est.

Contrariis quibuscumque, etiam specialissima mentione dignis, non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 24 iulii 1912.

M. Card. Rampolla.

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I.

DECRETUM

DE QUIBUSDAM REI BIBLICAE COMMENTARIIS IN SACRA SEMINARIA NON ADMITTENDIS.

Cum semper et ubique cavendum sit ne quis Scripturas Sanctas contra eum sensum interpretetur, quem tenuit ac tenet sancta Mater Ecclesia (S. Trid. Syn., Sessio IV[a]); id maxime necessarium est in Seminariis inter alumnos qui in spem Ecclesiae adolescunt. Hos enim prae ceteris oportet sanis doctrinis imbui, quae venerandae Patrum traditioni sint conformes et a legitima Ecclesiae auctoritate probatae; arceri autem a novitatibus, quas in dies audax quisque molitur, quaeque quaestiones praestant magis quam edificationem Dei, quae est in fide (I[a] ad Tim., cap. IV); si vero insolitae legitimeque damnatae, in destructionem sunt et non in edificationem.

Iam vero evulgatum nuper est Paderbornae opus quod inscribitur « *Kurzgefasstes Lehrbuch der speziellen Einleitung in das Alte Testament* » auctore *D. Carolo doct. Holzhey,* in quo iuxta neotericas rationalismi et hypercriticae theorias de libris Veteris Testamenti fere omnibus, ac potissimum de Pentateucho, de libris Paralipomenon, Tobiae, Iudith, Esther, Ionae, Isaiae et Danielis, sententiae audacissimae propugnantur, quae antiquissimae traditioni Ecclesiae, venerabili Ss. Patrum doctrinae et recentibus pontificiae Commissionis Biblicae responsis adversantur, et authentiam atque historicum valorem sacrorum Librorum nedum in dubium revocant, sed pene subvertunt.

Hunc itaque librum S. haec C. de mandato Ssmi D. N. Papae prohibet omnino, quominus in Seminaria introducatur, ne ad consultationem quidem.

Cum vero alia habeantur similis spiritus commentaria in Scripturas Sanctas tum Veteris tum Novi Testamenti, ceu scripta plura *P. Lagrange* et recentissimum opus, cui titulus: *Die Heilige Schrift des Neuen Testaments,* editum Berolini an. 1912, auctore *Dr. Fritz Tillmann,* haec

quoque expungenda omnino esse ab institutione clericorum Ssmus D. mandat et praescribit, salvo ampliore de iis iudicio ab illa auctoritate ferendo ad quam de iure pertinet.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Consistorialis, die 29 iunii 1912.

C. Card. De Lai, Episcopus Sabinen., *Secretarius.*

II.

DE DECRETO « MAXIMA CURA ».

In generali conventu sacrae Congregationis Consistorialis, habito die 27 iunii 1912, proposito dubio « An vigeat in Australia novissimum « de amotione administrativa ab officio et beneficio curato Decretum « *Maxima Cura* », Emi PP., requisito Consultorum voto aliisque perpensis, respondendum censuerunt: « *Affirmative* ».

Facta autem relatione Ssmo D. N. Pio PP. X ab infrascripto Cardinali Secretario in audientia diei 28 iunii 1912, Ssmus resolutionem ratam habuit et confirmavit.

Romae, die 12 augusti 1912.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

Scipio Tecchi, *Adsessor.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIO EPISCOPI.

Brevi apostolico nominatus est:

15 iulii 1912. — *Episcopus pro Ruthenis in Canadensi regione degentibus et Episcopus titularis Patarensis,* Rmus D. Niceta Budka, Praefectus studiis in seminario archiepiscopali dioeceseos Leopolitanae, rutheni ritus.

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE
PRO NEGOTIIS RITUS ORIENTALIS

EPISTOLAE CIRCULARES.

I.

AD LOCORUM ORDINARIOS LATINI RITUS, DE NON PERMITTENDIS ORIENTALIBUS ELEEMOSYNARUM EMENDICATIONIBUS ABSQUE VENIA EIUSDEM S. CONGREGATIONIS.

Illme ac Rme Domine,

Sacrae huic *Congregationi de Propaganda Fide pro Negotiis Rituum Orientalium* persaepe recursum habent clarissimi Viri in ecclesiastica dignitate et iurisdictione constituti, sive Ordinarii, sive apostolicae Sedis Delegati, sive alii, a suprema Auctoritate remedium flagitantes contra improbandam agendi rationem quorumdam ad ritum Orientalem pertinentium, qui hac et illac, per Europae et Americae praesertim regiones, cursitant ad eleemosynas colligendas, quaesito colore vel praetextu propriae missionis necessitates sublevandi.

Huiusmodi viri pecuniam colligentes, qui fere semper ad clerum orientalem catholicum se pertinere dictitant, et quandoque etiam vestium ornamenta et titulos ecclesiasticarum praeseferunt dignitatum, exhibent documenta linguis et characteribus in Occidente parum cognitis conscripta, et sigillis variis munita, quae ipsi asserunt a Praelatis, vel etiam a Patriarchis orientalibus prodire, et fidem facere de viri ea exhibentis honestate, et de necessitate eleemosynarum ad construendas vel reparandas ecclesias, ad scholas vel nosocomia aedificanda et sustentanda, ad orphanos alendos, aut populos clade vel fame perculsos adiuvandos, vel ad aliud pium opus promovendum.

Persaepe autem accidit documenta allata apocrypha esse, virum ipsum sic emendicantem fraudulenter dignitatem et insignia ecclesiastica iactare et gerere (quae etiamsi constarent vere concessa a suis Patriarchis, tamen gestari non possent nisi intra limites territorialis iurisdictionis concedentis); quandoque etiam nec sacerdotio insignitum nec ad Ordines Sacros promotum esse: quinimo compertum est aliquando mendicantem non solum schismaticum sed et infidelem esse.

Saepe etiam scopus ad eleemosynas captandas allatus fictus omnino deprehenditur; et generatim pecunia collecta in bonum privatum perso-

nale ipsius cedit, absque ullo beneficio vel levamine orientalium fidelium aut praedictorum operum.

Quam perniciosa sit et turpis haec agendi ratio, nemo est qui non videat; nam bona fides et pietas catholicorum decipitur et fraudatur, Orientis gentibus et ecclesiis dedecus affertur, laeditur iustitia, et catholicum nomen non levem iacturam patitur.

Quapropter sacra haec Congregatio et ipsi summi Romani Pontifices semper conati sunt ut hi graves abusus fraudulentae emendicationis amoverentur, uti constat ex litteris Innocentii XI datis mense ianuario 1677, Clementis XII diei 26 martii 1736, et ceteris omissis, ex monitione ad apostolicae Sedis Nuntios anni 1875.

Cum autem temporis decursu, dispositiones et monita a suprema Auctoritate lata in oblivionem decidisse videantur, Sedes apostolica etiam nuperrime rogata fuit, ut denuo supra memoratos abusus compesceret.

Attenta itaque hodierna itinerum facilitate, visum est non solum praeteritas de hac re dispositiones confirmare, sed etiam haec quae sequuntur statuere:

I. *Ordinarii in sua dioecesi nullum Orientalem admittant pecuniae collectorem* cuiusvis Ordinis vel dignitatis ecclesiasticae, etiamsi exhibeat authentica documenta quolibet idiomate exarata et sigillis munita, nisi authenticum ac recens praebeat Rescriptum sacrae huius Congregationis, quo facultas eidem fit, tum a propria dioecesi discedendi, tum eleemosynas colligendi.

II. Quod si, neglectis hisce apostolicae Sedis mandatis, aliquis Orientalis ecclesiasticus vir, etiamsi commendatitiis Praelati sui literis munitus, Europam, Americam vel alias peragret regiones ad eleemosynas colligendas; Ordinarius loci in quo versatur, eumdem moneat de vetita emendicatione, eumque non admittat ad Missae celebrationem nec ad aliorum ecclesiasticorum munerum exercitium.

III. Si autem pervicacem se prodat, Ordinarius, etiam per publicas ephemerides, clerum et fideles moneat huiusmodi pecuniae quaestus ut illicitos et reprobatos habendos esse.

IV. Demum, si aliquod dubium oriatur, Ordinarii ad hanc sacram Congregationem referant, quae opportune providebit.

Contrariis quibuscumque minime obstantibus.

Datum Romae ex aedibus S. Congregationis de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis, die 1 ianuarii anni 1912.

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

Hieronymus Rolleri, *a Secretis.*

II.

AD SUPERIORES GENERALES INSTITUTORUM RELIGIOSORUM LATINI RITUS, DE MODO TENENDO ANTEQUAM ORIENTALES IN EORUM SODALITATES ADMITTANTUR.

Reverendissime Pater,

Per apostolicas Litteras *Orientalium dignitas Ecclesiarum*, datas pridie calendas decembres anni 1894, Leo f. r. PP. XIII quoad ingressum Orientalium in religiosas latinas Sodalitates praecepit: « Nulli, utriusvis « sexus, Ordini vel Instituto religioso latini ritus, quempiam Orientalem « inter sodales suos fas erit recipere, qui proprii Ordinarii testimoniales « litteras non ante exhibuerit ».

Sapientissime quidem id cautum est, ut hac in re, et auctoritati Episcoporum, uti par est, deferretur, et una simul praedictorum Ordinum bono prospiceretur, eisdem fide dignum documentum suppeditando de postulantium vita et moribus.

Ast per memoratam praescriptionem derogatum non fuit dispositionibus iampridem statutis, ac praesertim in generali Conventu sacrae huius Congregationis habito die 1ª Iunii anni 1885, quibus praecipitur in singulis casibus recursus ad apostolicam Sedem, seu ad S. Congregationem de Propaganda Fide pro Negotiis Ritus Orientalis, ad quam etiam pertinet facultatem tribuere ritum mutandi vel ad tempus, vel in perpetuum.

Iamvero, cum postremis hisce temporibus compertum sit, non semel Orientales in religiosa Instituta latini ritus receptos fuisse cum testimonialibus quidem litteris Ordinarii orientalis, sed inconsulta prorsus apostolica Sede; sacra haec Congregatio opportunum ducit Superiorum omnium, Institutis religiosis latini ritus, cuiuscumque formae ac utriusvis sexus, praepositorum, in mentem revocare obligationem qua tenentur, consulendi nempe in scriptis sacram hanc Congregationem antequam inter sodales suos aliquis Orientalis cooptetur.

Porro in supplici libello casus perspicue proponendus est cum omnibus suis adiunctis; et exprimi non solum debent nomen, agnomen, aetas, ritus et dioecesis postulantis, sed, si de viro agatur, praecipue explicandum est utrum admitti postulet in Institutum votorum solemnium vel simplicium, et an pro statu clericali vel laicali; nam pontificium

Rescriptum, si favorabile sit, diversimode conceditur pro diversitate casuum.

Interim Deum precor ut te diutissime sospitet.

Tuus, Reverendissime Pater,

Romae, die 15 iunii 1912.

Addictissimus

Fr. H. M. Card. Gotti, *Praefectus.*

Hieronymus Rolleri, *Secretarius.*

S. CONGREGATIO RITUUM

I.

TUDERTINA.

REDUCTIONIS FESTORUM.

Rm̃us dn̄us Ioannes Graziani, Episcopus Tudertinus, audito voto revm̃i capituli suae cathedralis ecclesiae, ut in kalendario dioecesano dies liberi habeantur in quibus Officia dominicalia et ferialia recitari possint, et plenius menti summi Pontificis in memorabili Bulla *Divino afflatu* expressae satisfiat; sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam X supplicibus votis rogavit, ut permulta Festa particularia e kalendario dioecesano expungendi, aliorumque ritum reducendi sibi facultatem concedere dignaretur; facta item potestate in proprias dies Festa universalis Ecclesiae reponendi, quae Festis particularibus locum dederunt. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem sanctissimo Domino nostro tributis, attentis repositis, insequentes facultates Episcopo Tudertinae dioeceseos benigne concessit:

1. Expungendi quatuor Octavas quibus decorabantur Festa S. Philippi Benitii, S. Terentiani, S. Martini et Commemorationis Passionis D. N. I. C.

2. Expungendi sequentia Festa mobilia, diebus Dominicis assignata, nempe: B. Mariae Virg. Matris divini Pastoris, Sanctissimi Redemptoris, Purissimi Cordis B. Mariae Virg., B. Mariae Virg. de Consolatione, Maternitatis B. Mariae Virg. et Puritatis B. Mariae Virg.

3. Expungendi singula Officia Mysteriorum et Instrumentorum Passionis Domini, excepto officio Solemnis commemorationis Passionis

D. N. I. C., quod celebrabitur ut antea, absque tamen Octava, ut supra n. 1 dictum est.

4. Expungendi sequentia officia Sanctorum aut Beatorum S. Romanae Ecclesiae summorum Pontificum, nempe: Vitaliani, Felicis IV, Agathonis, Gregorii X, Dionysii, Felicis III, Antheri, Zosimi, Simplicii, Gregorii II, Zachariae, Xysti III, Xysti I, Caelestini, Iulii, Leonis IX, Anastasii, Paschalis I, Eugenii I, Benedicti II, Bonifacii IV, Leonis III, Pauli I, Innocentii V, Benedicti XI, Eugenii III, Leonis IV, Symmachi, Urbani II, Hadriani III, Sergii, Hormisdae, Hilari, Agapiti, Eusebii, Victoris III, Bonifacii I, Siricii, Nicolai I, Deusdedit, Gregorii III, Eutychiani, Urbani V et Gelasii I.

5. Expungendi sequentia Festa, nempe: S. Feliciani Episcopi, S. Iosephi a Lionissa, S. Hyacinthae de Mariscottis, S. Gabrielis Archangeli, B. Leopoldi a Gaichis, B. Mariae Virg. de Bono Consilio, S. Peregrini Latiosi, S. Ioannis Nepomuceni, S. Eurosiae, S. Isidori Agricolae, S. Veronicae de Iùlianis, S. Emigdii, S. Rochi, S. Rosae a Viterbio, S. Philumenae, S. Ferdinandi Regis, S. Raphaëlis Archangeli, S. Firminae, Expectationis partus B. Mariae Virg. et S. Leonardi a Porto Mauritio.

6. Perpetuo adsignandi diei quintae novembris festum SS. Reliquiarum quae in ecclesiis dioeceseos asservantur.

7. Reducendi ad ritum semiduplicem sequentia Festa, nempe: S. Marcelli P. M., Ss. Soteris et Caii Pp. Mm., Ss. Cleti et Marcellini Pp. Mm., S. Leonis II P. C., S. Anacleti P. M., Ss. Nazarii ac Celsi Mm. Victoris P. M. et Innocentii P. C., Ss. Cornelii et Cypriani Mm., S. Lini P. M. et S. Damasi P. C.

8. Reducendi ad ritum simplicem sequentia Festa, nempe: S. Telesphori P. M., S. Hygini P. M., S. Apolloniae V. M., S. Lucii P. M., S. Aniceti P. M., S. Alexandri I P. M., S. Urbani I P. M., S. Eleutherii P. M., S. Ioannis I P. M., S. Felicis I P. M., S. Petronillae Virg., S. Silverii P. M., S. Pii I P. M., S. Liborii Ep. C., S. Felicis II P. M., S. Stephani I P. M., S. Xysti II P. M., S. Zephyrini P. M., S. Marci I P. C., S. Evaristi P. M., S. Pontiani P. M., S. Barbarae V. M. et S. Melchiadis P. M.

9. Restituendi in propriam sedem Festa universalis Ecclesiae, quae Festis particularibus ut supra expunctis aut reductis locum dederunt.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 17 iunii 1912.

Fr. S. Card. Martinelli, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

II.

PISCIEN.

REDITUS AD KALENDARIUM UNIVERSALIS ECCLESIAE.

Rmus dnus Angelus Simonetti, Episcopus Piscien., habitu consensu rmi capituli suae cathedralis ecclesiae, ut in kalendario dioecesano dies liberi habeantur, in quibus Officia dominicalia et ferialia recitari possint, et sic ampliori modo menti summi Pontificis in memorabili Bulla *Divino afflatu* expressae satisfiat, sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam X supplicibus votis rogavit, ut facultatem concedere dignaretur, qua clerus Pisciensis dioeceseos, relicto kalendario proprio hucusque adhibito, in posterum kalendarium Ecclesiae universalis uti possit, additis tantummodo quibusdam Festis, in supplici libello descriptis, specialem cum memorata dioecesi relationem habentibus. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab eodem ssmo Domino nostro tributis, ita precibus annuit, ut in dioecesi Pisciensi kalendarium Ecclesiae universalis in posterum adhiberi valeat, cum sequentibus additionibus et variationibus, videlicet:

Die 6 februarii. - S. Titi Ep. Conf., *duplex.*

Die 7 februarii. - S. Dorotheae Virg. et Mart., Patr. Princ., *duplex I classis cum octava.*

Die 13 februarii. - S. Romualdi abb. (d. a. ex 7 febr.), *duplex*, commem. octavae.

Die 14 februarii. - Octava S. Dorotheae Virg. et Mart., *duplex maius*, comm. S. Valentini Presb. Mart.

Die 17 februarii. - S. Polychronii Ep. Mart., Patr. min. princ., *duplex II classis.*

Fer. II post Dominicam Quinquagesimae. - Translatio S. Allucii Conf., *duplex maius.*

Die 6 maii. - B. M. V. Gratiarum, *duplex maius.*

Die 11 mai. - S. Ioannis ante Portam Latinam (d. a. ex 6 maii), *duplex maius.*

Die 9 iunii. - Manifestatio B. M. V. a Fonte Novo Montissummani, *duplex maius*, comm. Ss. Primi et Feliciani Mm.

Die 12 iulii. - S. Paulini Ep. Mart., *duplex II classis*, comm. Ss. Basilidis et Soc. Mm.

Die 21 iulii. - S. Ioannis Gualberti Abb. (d. a. ex 12 iulii), *duplex*, comm. S. Praxedis Virg.

Die 30 iulii. - Ss. Abdon et Sennen Mm., Patron. minus princ. *In civitate, duplex maius. In Dioecesi, duplex.*

Dom. II iulii. - Dedicatio Ecclesiae Cathedralis, *duplex I classis cum octava.*

Dom. III iulii. - Octava Dedicationis Ecclesiae Cathedralis, *duplex maius.*

Die 18 augusti. - Commemoratio Ss. Crucifixi Burgi ad Bovianum, *duplex II classis,* comm. S. Agapiti Mart.

Die 9 octobris. - B. Ioannis Leonardi Conf., *duplex.*

Die 11 octobris. - Ss. Dionysii Episc., Rustici et Eleutherii Mm. (d. a. ex 9 octobris), *semiduplex.*

Die 23 octobris. - S. Allucii Conf., *duplex. II classis.*

Die 5 novembris. - Sacrarum Reliquiarum quae in Cathedrali et in aliis dioeceseos ecclesiis asservantur, *duplex,* comm. octavae.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 2 augusti 1912.

Fr. S. Card. Martinelli, S. R. C. *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secret.*

III.

INSTRUCTIO

SEU RESPONSUM SACRAE RITUUM CONGREGATIONIS RMIS LOCORUM ORDINARIIS VEL SUPERIORIBUS ORDINUM SEU SODALITATUM POSTULANTIBUS KALENDARII PROPRII REFORMATIONEM, VEL EXPUNCTIONEM FESTORUM AUT REDUCTIONEM RITUS.

Mens sacrae Rituum Congregationis est, ut, rite postulante rmo Ordinario loci, seu Superiore Ordinis vel Sodalitatis, in posterum, de apostolica venia, relicto proprio kalendario, adhiberi valeat kalendarium Ecclesiae universalis, additis tantummodo Festis quae stricto sensu propria dici possunt, ad normam Constitutionis apostolicae *Divino afflatu* et recentium rubricarum, *tit. II, num. 2, litt. e.* Quo in casu elenchus Festorum, adductis rationibus de eorum proprietate, ad sacram Rituum Congregationem cum supplici libello transmittatur.

Ex Secretaria S. R. C. die 25 iulii 1912.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien., *Secretarius.*

IV.

DECRETUM

CIRCA MODULANDAS MONOSYLLABAS VEL HEBRAICAS VOCES IN LECTIONIBUS, VERSICULIS ET PSALMIS.

A quibusdam cantus gregoriani magistris sacrae Rituum Congregationi sequens dubium pro opportuna solutione expositum fuit; nimirum:

An in cantandis Lectionibus et Versiculis, praesertim vero in Psalmorum mediantibus ad asteriscum, quando vel dictio monosyllaba vel hebraica vox occurrit, immutari possit clausula, vel cantilena proferri sub modulatione consueta?

Et sacra eadem Congregatio, approbante sanctissimo Domino nostro Pio Papa X, rescribere statuit: *Affirmative ad utrumque.*

Die 8 iulii 1912.

Fr. S. Card. Martinelli, *S. R. C. Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Episc. Charystien. *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

I.

WESTMONASTERIEN.

PROPRIETATIS.

Pio PP. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno nono, die 30 aprilis 1912, RR. PP. DD. Michaël Lega, Decanus, Ponens, *Antonius Perathoner et Iosephus Alberti, Auditores de turno, in causa* « Westmonasterien. - Proprietatis », *inter* Henricam ducissam de Newcastle, *actricem, repraesentatam per legitimum procuratorem V. Sacconi, advocatum, et* Ordinem FF. Minorum S. Francisci, *repraesentatum per legitimum procuratorem A. Lombardi, advocatum, sequentem definitivam tulerunt sententiam.*

Henrica, ducissa de Newcastle, mulier studio propagandae catholicae religionis et divitiis praestans, cum moraretur in oppido Ascot,

admiratione et veneratione prosequi coepit Fratres Minores Franciscales qui, e Gallia pulsi, ibi domum fundaverant. Ipsa enim vehementer admirabatur austerum vitae genus quod ipsi ducebant in maxima simplicitate vitae et fideli suarum constitutionum observantia; quare secum reputabat maximum bonum obventurum Angliae si aliae instituerentur huiusmodi domus, et potissimum in archidioecesi Westmonasterien. Hac de re sermonem habuit cum Emo viro Vaughan, archiepiscopo Westmonasterien., qui magnopere probavit Ducissae propositum, scilicet operam dandi ut late diffunderetur Ordo FF. Minorum in Anglia, eidemque persuasit ut novi monasterii fundatio fieret ad oppidum *Woodford*, prope Londinum. Quod ut perficeret, statim adlaboravit piissima foemina, prospiciens ea ratione monasterium institui ut Fratres Minores et pacifice et, servatis anglicis legibus, domum et fundum possiderent et tuto ad suos confratres in perpetuum haereditario iure transmitterent.

Haec obtineri posse cognovit, secuta consilia virorum in iure peritorum, si fundus emptus in publicis tabulis ipsis religiosis inscriberetur, qui proinde civili iure fundi domini censerentur. Reapse die 27 oct. 1904 rogatum est instrumentum quo venditores transferunt ad quatuor Fratres Minores, scilicet *Eduardum Fischer*, *Franciscum Haas*, *Petrum Donegan*, et *Guilelmum Hallan*, « omnem illam partem seu portionem « fundi cum domo seu domicilio in quadam eius parte constructo, sitam « a parte occidentali viae quae ducit a Londino ad Epping apud Wood- « ford..., *the Oaks* appellatum, cum viridariis, officinis, etc.... in domi- « nium et usum dictorum... eorumque haeredum et assignatorum, tam- « quam in solidum in perpetuum ».

Ex contextu instrumenti venditionis-emptionis patet, Henricam ducissam nullam habuisse partem in eodem actu; at revera maxime in rem influxit, subministrando nempe pecuniam qua praefati religiosi viri fundum emere voluerunt.

Alia dein, post tres annos et iam absoluta monasterii canonica fundatione, inita est conventio ab iisdem religiosis qua hi locant aliquam partem fundi Woodfordensis ipsi Ducissae de Newcastle; in instrumentum enim diei 8 aprilis 1897 refertur quod praefati Religiosi « locant « conductrici Henriettae ducissae de Newcastle illam domum seu domi- « cilium situm a parte occidentali viae quae ducit a Londino ad Epping « apud locum Woodford Wells, cum tribuna in ecclesia contigua, et una « simul cum viridariis, officinis, agello... qualia nunc ab eadem con- « ductrice possidentur... ut praemissae res teneantur et possideantur « ab eadem conductrice pro spatio vitae suae... pro pensione annua « quae nomine tenus pensio sit... solvenda, si requisitum fuerit... ».

Canonica erectio monasterii Woodfordiensis facta est anno 1896, et ad hoc obtentae sunt facultates a S. C. EE. et RR. per Rescriptum diei 21 aprilis 1896, et eodem anno, mense decembri, ad significandos grati animi sensus, moderatores monasterii impetrant ab eadem S. C. ut nobilis et piissima foemina « bis in annum inviseret monasterium » quod ipsa aedificaverat et suppellectili instruxerat.

Anno 1897, die 4 octobris, edita est pontificia Constitutio *Felicitate quadam*, decernens unionem quatuor familiarum quibus Ordo Fratrum Minorum coalescebat. Quia provincia gallica, cui pertinebant domus in Anglia fundatae, adscripta erat familiae Fratrum Minorum de Observantia, et e contra provincia anglica erat de familia vulgo *dei Recolletti*, actum est de unione facienda ad normam praefatae Constitutionis et praevio consensu habito Definitorii tum provinciae anglicae, sub die 13 augusti 1902, tum provinciae gallicae, sub die 11 septembris 1902, unio facta est, vi cuius cesserunt provinciae anglicae tres conventus provinciae gallicae in Anglia existentes, ea tamen conditione, utrimque libenter acceptata, « quod in casu expulsionis, religiosi provinciae Fran- « ciae in Angliae provincia excipiantur ».

At unio non eum sortita est effectum ut novam disciplinam illico amplecterentur religiosi absque difficultatibus et quaerelis. Ducissa vero, ob novum rerum statum et potissimum quia in domo ab ipsa fundata alii religiosi viri successerunt iis quos ipsa sua devotione suaque donatione prosecuta est, dubitare coepit suae voluntati et intentioni non amplius obtemperari, et maxime obstare inductas novationes. Quare supplices dedit libellos et S. C. EE. et RR. et ipsi supremo Ordinis Fratrum Minorum Moderatori, sub anno 1903, quibus de rerum novo statu conquerebatur et ipsi fundatrici iniuriam inde fieri contendebat. Sed S. Congregatio censuit rationem non habendam esse harum quaerelarum et rescripsit: « Reponatur ».

Sed non exinde sopitae sunt causae quae Ducissae animum non parum mutaverant: et ad hoc memoranda sunt haec facta. Post decretam unionem ad normam Constitutionis *Felicitate quadam*, nonnulli ex religiosis viris, quibus in actu emptionis fundi proprietas inscripta fuerat, cum in longinquas sive Asiae sive Americae regiones se contulerint, facta est aliorum religiosorum substitutio qui in publicis tabulis uti fundi emptores et possessores haberentur, et, quia hoc factum est inscia Ducissa, haec quaerelam movit. Ei excusationis litteras dedit, mense septembris 1902, P. Osimundus O' Coney, referens inter alia: « Io gliene avevo « fatto cenno quando vidi V. G. lunedì 7 corrente; non feci alcun par- « ticolare perchè la cosa rimane sostanzialmente ed esattamente la stessa

« come fu per l'avanti, avendo gli atti supplementari riguardo solo ai « nomi dei rappresentanti dell'Ordine ».

Sed aliud accidit factum quod maxime influxit in Ducissae animum, nempe quaedam neptis ad fidem catholicam conversa est. Exinde ratio quae vehementer Ducissam movit dum fundi Woodfordiensis ex integro voluit proprietatem inscribi Fratribus Minoribus, ne hi scilicet deturbarentur in pacifico usu Monasterii ab haeredibus protestantibus, non amplius vigebat. Quapropter videtur Ducissa sibi persuasisse illam fundi partem ubi suae habitationis domum ipsa extruxerat, quam sibi a Fratribus Minoribus locari conventum erat ad eludendam haeredum spem, revera in eius dominio versari, et hinc in sua plena dispositione, quin Fratres Minores aliquid obiicere valerent. Siquidem emptio et locatio pro hac parte, magis fictionem praeseferebat in certum scopum possessoribus non ignotum, quam veram proprietatem. Re sane vera, hodie contendit Ducissa se, tempore quo fundus emptus est et Monasterium extruebatur, non obscure verbis significasse hanc suam voluntatem Petro Baptistae Gimet, provinciae gallicae praesidi, Coelestino Sant, eiusdem provinciae a secretis, et Eduardo Fisher.

Verum, ex adverso, Fratres Minores contendunt, plenum et liberum usum fundi Woodfordiensis ipsis competere ad effectum utendi, fruendi coenobii inibi extructi ex liberalitate ipsius Ducissae, cui grati animi ergo libenter concessus fuit habitationis usus in domo coenobio continenti, imo ipsi ecclesiae adnexae cum privilegio odei, uti significatur in contractu locationis, idemque usus non minore animi propensione concessus foret Ducissae nepti, quousque ipsa in vivis ageret.

Ipsa Ducissa vero eiusque neptis hodie contendunt fundi proprietatem ipsis pleno iure competere.

Haec controversia est H. S. O. commissa de iure resolvenda, et in litis contestatione haec dubii formula concordata est: « *An proprietas « fundi vulgo* Woodford *de quo agitur, una cum omnibus pertinentiis ac « domus necnon horti vulgo* the Oaks *exclusive competat Ordini Fratrum « Minorum S. Francisci, in casu?* ».

In solutionem cuius quaestionis, animadverterunt in primis DD. *quoad ipsam dubii formulam,* mirum videri posse agi de proprietate quae vindicatur a Fratribus Minoribus, quum Conc. Trid. (sess. 25, c. 3) exceperit expresse a facultate possidendi bona immobilia « domus Fra- « trum S. Francisci, Cappuccinorum et eorum qui Minores de Obser- « vantia vocantur »; ast adverti debet, heic de proprietate agi controversa inter D. Ducissam et Fratres Minores, quibus abiudicari intenditur

ille usus exclusivus fundi, fluens ex ipso iure proprietatis: iste vero, nisi in casu vindicetur Ducissae actrici, asseritur competere Fratribus Minoribus, ita ut excluderetur intentio sive Ducissae, sive cuiuscumque alterius proprietatem sibi vindicantis. Fratres Minores autem, dum intendunt sibi asserere et conservare fundi possessionem, prout hodie detinent, non inficiantur proprietatem fundi non penes se, sed proprius penes S. Sedem residere ad normam SS. CC., quae exinde eorum nomine fundi domina dicenda est, vi Constitutionis Nicolai III *Exiit.* Nihilominus, his Religiosis omnes Doctores recognoscunt fundorum, quos incolunt, ***usum facti***, uti probat Bouix, *De iur. Regul.*, vol. II, pag. 535. Quare hodierna actione revera est res de fundi proprietate quae legitime vindicari potest etiam a Fratribus Minoribus, quorum tamen nomine hanc obtinere censetur ipsa S. Sedes, ad normam *Reg. 72 iur.*, in VI « qui facit per alium, est « perinde ac si faciat per seipsum ». Omni procul dubio hodiernam actionem pleno iure experiuntur Fratres Minores penes H. S. O. cum pontificiam Commissionem obtinuerint.

Fratres Minores in hac instantia sunt rei conventi et se defendunt exhibentes tabulas contractuales quae, ad normam iuris civilis in Anglia, fidem faciunt de proprietate fundi quam sibi vindicant. Proprietas non transiit directe de manibus Ducissae ad Fratres Minores, sed ista in antecessum pecuniam suppeditavit; quare per se actio quam experiri potest Ducissa non debet esse ordinata ad repetendam fundi proprietatem aut rescindendum contractum donationis, sed ad sibi repetendam ***summam*** Fratribus Minoribus mutuo aut donatione datam. Et hoc exploratissimi iuris est, nam cum communi docet D'Annibale (II, 212): « Restitutio est in pristinum repositio, et haec facienda est ad « aequalitatem » (argum. ll. 35, 75, ff. *De verbor. signif.*).

Porro ne Ducissa quidem contendit Fratres Minores fundum emisse eius nomine, quasi procuratores: nihilosecius non semel fassa est in allatis documentis se fundum emisse et Minoribus dono dedisse liberam eiusdem fundi proprietatem. Ita in recursu dato S. C. EE. et RR. anno 1903: « Io comprai quindi una proprietà dove a mie spese feci « fabbricare una casa e giardino attigui che mi riservai per mio uso, « solo mia vita durante, avendo io donata immediatamente tutta intera « quella proprietà ai Padri Francescani e per liberarli da qualunque « spesa e difficoltà dopo la mia morte. In quella medesima proprietà « venne fabbricata in seguito una scuola quasi interamente a mie spese, « avendovi concorso per il resto le oblazioni di quei villaggi ». Ducissa eamdem voluntatem significat in litteris datis Ministro generali Minorum, ubi, postquam asseruit se fundum donasse cum omnibus et singulis

accessoriis, fatetur: « Non mi sono riservata alcun diritto su nessuna « parte della proprietà », etc.

Haec adnotanda voluerunt DD. ut res in terminis iuridicis constituatur. Nam Ducissa ita loquitur quasi ipsa fundum donaverit, quum revera donare non poterat quod suum non erat; sed intelligenda est donasse pecuniam, seu pretium fundi qui emptus est a Minoribus. Et hoc asserere non est cavillari aut verbis ludere, aut eximiae foeminae donationi aliquid detrahere, quasi Fratres Minores, qui nomine procuratorio Ducissae fundum emerint, hodie causam et rationem suae possessionis mutare intendant; nam revera hoc actum est: Minores fundum emerunt suo nomine et in publicis tabulis uti suum retulerunt: erga Ducissam autem debitores sunt summae mutuo datae, nisi hanc absoluta donatione datam fuisse admittamus, uti videtur in probatis existere et revera existit.

Sane ipsa Ducissa non semel explicavit suam voluntatem fuisse ut fundus Fratribus Minoribus publicis in tabulis inscriberetur ne eius haeredes, sectae protestanticae addicti, Minores in possessione praedii inquietarent. Hi nullimode sanctum donatricis propositum negant, sed inficiantur ex hac voluntate Ducissae fluere eidem facultatem hodie inesse, aut sibi eam reservasse, fundi sibi revocandi, rescissa donatione, prout ipsa contendit in quodam *Memorandum*, quod eius nepos sub anno 1909 excepit a Ducissa, quodque pro confirmatione transmisit PP. Eduardo Fisher et Coelestino M. Sant, ab eodem P. Coelestino ad P. Ministrum generalem Minorum remissum sub die 25 septembris 1909. A Ducissa asseritur in dicto documento: « Quando insistetti perchè « tutto il terreno fosse consegnato a P. E. Fisher e agli altri che « rappresentavano la provincia francese, si era chiaramente inteso da « me e da essi che io facevo questo perchè non avevo allora parenti « cattolici e non volevo che l'*Oaks* andasse ai miei parenti protestanti. « Non intesi mai di dare il terreno, la chiesa e il convento a nessun « altro che alla provincia francese, e se avessi saputo che le si poteva « togliere e darlo alla provincia inglese, avrei fatto del tutto diverso « contratto ... mi affidai ad essi interamente ed era tra noi inteso che « mi dovèvano far ciò che io volevo, se da me si fosse desiderato can- « giamento ». Sed documenta e contra evincunt nullam factam fuisse reservationem. In primis habentur litterae datae a Ducissa sive S. C. EE. et RR. sive P. Ministro generali Ordinis contrarium evincentes. In actis extant attestationes datae in scriptis a Definitoribus, a Custode et a Ministro provinciali Angliae, asserentibus sub iuramento, nullam factam fuisse a Ducissa reservationem circa proprietatem, sive ex toto sive ex

parte revocabilem, fundi Woodfordiensis. Idem testatus est P. Bonaventura Macdonald et Thomas White, olim provinciae gallicae alumni usque dum facta est unio cum provincia Angliae.

Interrogati sunt Fratres Minores quos Ducissa invocavit uti testes suae voluntatis, et haec habita sunt testimonia: « Il n'y a eu de réserves « formelles, mais il y a eu une confiance implicite dans la bonne foi et « la bonne volonté des Pères propriétaires ». Haec implicita, non reservatio, sed fiducia, refunditur in quamdam spem, utique certam et fundatam, utpote innixam in bona fide Patrum Minorum; sed ista, iuridice saltem, longe distat a reservatione quae contractui certos limites imponit.

P. Coelestinus Sant haec fassus est: « On a certainement voulu « exclure les héritiers protestants et conserver aux Franciscains fran- « çais exclusivement la possession de la propriété. Je ne me souviens « pas qu'elle ait mise en avant d'autres conditions ». Et nullimode hoc negant contradictores, quibus non adversatur alia generica responsio reddita ab eodem teste; interrogatus autem « Era inteso pure nel fare « tale cessione che, scorgendo la necessità di modificazione, i Padri stessi « dovrebbero eseguire in ogni tempo la volontà che in proposito avrebbe « loro esposto la Duchessa? », reposuit: « Oui, catégoriquement ». Sane quum latissime pateat illa dictio *sorgendo la necessità di modificazione*, non minus late patet responsio, et nemo excluderet quod si fundatio monasterii quod Ducissa suis opibus instituerat in Anglia amplius consistere non posset et fundus alienandus esset, Fratres Minores percontati fuissent Ducissam de ratione qua in aliud pium opus pecunia esset eroganda; et huc recidit responsio *Oui, catégoriquement*. Hic testis qui litteras Ducissae *Memorandum* vocatas, remisit Ministro generali Ordinis, interrogatus an revera Ducissa reservationem aliquam fecerit super fundo aut parte fundi, respondit: « Je ne sais pas qu'elle ait fait une « réserve spéciale sur la maison. Mais, selon mon jugement, cette « réserve spéciale était renfermée dans la confiance qu'elle avait déclaré « avoir en nous. C'est pour ça que j'ai pu signer le Mémorandum duquel « je parle dans ma lettre du 29 septembre 1909 ». Et haec assertio non differt ab attestatione P. Gimet. - Nil novi testatus est P. Donegan. Rem omnino novam et alienam ab aliorum attestatione retulit Ducissae nepos, asserens: « Esisteva un'implicita intesa ed un tacito accordo tra « i suddetti Padri, i parenti e la Duchessa nel senso che quest'ultima « potesse rientrare nel possesso della casa e del giardino quando ciò « credesse fare ». Ducissae neptis, e contra, satis clare negavit Ducissam praetensam reservationem fecisse, referens: « La testimone non

« può asserire se nell'animo della Duchessa vi fosse stata l'intenzione « di riprendere più tardi i beni qualora avesse creduto ciò fare, e questo « perchè essa non dubitò affatto che potessero non essere osservate le « volute condizioni ».

Quibus ex attestationibus, dum nullimode probatur Ducissam sibi reservasse facultatem revocandi, saltem ex parte, donationem, in suo robore remanent et confirmantur scripta documenta et attestationes, quibus non dubie evincitur donationi non fuisse adiectam limitationem ullam. Cum donatus fuerit non fundus sed pecunia unde fundus emptus est, limitatio seu reservatio concipienda ita esset ut Ducissa onus imposuerit Fratribus Minoribus eidem cedendi, loco et vice pecuniae in pretium solutae, partem fundi aut integrum fundum, quoties ipsa id postulaverit. Hoc autem nullimode in probatis existere iam demonstratum est.

Ducissae patronus ex alio capite contradicit Fratribus Minoribus, advertens donationem fundi, seu eius proprietatem, esse revocabilem, quia Ducissa intendit sua donatione augere provinciam Galliae eique tantum suos favores conferre, non aliis provinciis; quare, mutato rerum statu, corruit eius voluntas et ius habet in pristinum restituendi. Sed haec assertio certo facti fundamento non innititur, quia, quando facta est proprietatis inscriptio nomine Fratrum Minorum provinciae Galliae inscriptorum, hoc obtineri voluit, ac millies professa est Ducissa, et testes unanimi voce confirmant, nempe ne eius haeredes protestantes Fratres Minores a pacifica possessione fundi deturbarent. Praeterea advertere praestat fundum in contractu emptionis fuisse inscriptum religiosis viris quorum ne unus quidem Gallus erat. In libello dato P. Administro generali Ordinis, die 23 octobris 1903, ita fassa est Ducissa: « La pro- « prietà di Woodford che io ho data alla provincia francese per evitare « disturbi e spese che potevano sorgere alla mia morte, abbraccia la « chiesa, il convento, il giardino ... Non mi sono riservata alcun diritto « su nessuna parte della proprietà, non sognando la possibilità che quelli « ai quali io l'aveva data, potessero essere cacciati ... Non mi pento dei « sacrifici fatti, non chiedo nulla per me; ma mi sento in dovere di pro- « testare, perchè quello che io aveva donato sia tolto a quelli a cui io « avevo donato, allo stesso tempo che questi sono esiliati e cacciati dal « loro paese ». Ut patet ex hisce quaerelis nulla evincitur conditio apposita ab ipsa Ducissa ut fundus Woodfordiensis pertineret tantum provinciae Galliae, sed erumpit foeminea sollicitudo de infortuniis quibus religiosi perculsi fuerant quos ipsa veneratione prosequabatur: in ipsis vero, absque ullo discrimine, integrum Ordinem Minorum sua devotione

prosequebatur, nam ipsa narrat in eodem libello: « Allora i France-« scani inglesi avevano già due case in Essex, ad Hartad e a Forest « Eate: io non lo sapevo, non conoscendo quella parte del paese, e mi « sorprese quando ciò appresi ». Quare Ducissa nullum ponebat discrimen inter Religiosos Minores, sive ex Gallia sive ex Anglia oriundos, et in eisdem litteris enarrat: « Allora avevano a Woodford un numero « di probandi novizi, tutti inglesi, che ricevettero l'abito a Woodford ». Unde omnimode a Ducissae mente alienum fuit quodcumque propositum tendens ad subiiciendam limitibus aut conditionibus largitionem ab ea in Minores collatam; siquidem ipsa ne praevidere quidem poterat mutationes postea inductas, neque personarum habuit acceptationem cum aliorum exclusione, quia eos tantum cognovit et probavit quos ante veneratione, dein liberalitate sua, affecit. Quocirca, quia Ducissa tempore donationis penitus ignorabat distingui Fratres Minores in diversas provincias, nullimode vero praevideri poterat domus unius provinciae in aliam transituras esse, prouti factum est Constitutione *Felicitate quadam*, eruitur quod voluntas hodie manifestata a Ducissa est ea voluntas quae dicitur *interpretativa*, et haec iuxta effatum « non facit « actum conditionatum » (D'Annib., I, n. 130).

Ceterum, dato etiam et non concesso, quod defectus haeredum catholicorum fuerit causa cur Ducissa inducta fuit ad faciendam donationem Minoribus, videndum esset utrum talis defectus fuerit causa *finalis* donationis, an tantum *impulsiva*. Sed ex documentis superius allatis satis apparet causam finalem donationis fuisse pium desiderium Ducissae fundandi missionem catholicam; causam vero impulsivam fuisse defectum haeredum catholicorum. Iamvero per non adimpletam causam impulsivam non corruit dispositio, nec actus redditur nullus aut revocabilis; quod tenendum esset etiam in dubio utrum causa dispositionis fuerit *impulsiva* an *finalis* (S. R. Rota, decis. 587, n. 6, part. I; decis. 349, n. 13; decis. 561, n. 65, part. IV, t. III, *Recent.*).

Verum Ducissae exceptionem labili inniti fundamento eius patronus facile percepit, et inde eam vix summis digitis tractat; sed ad aliud confugit argumentum: sperans exinde suae clienti vindicare ius mutandi suam voluntatem; contendit enim pro lubito Ducissae fas esse suam voluntatem mutare, quia donatio habenda est *mortis causa facta*. Eo consilio hoc evincere conatur ut concludat integrum esse Ducissae donationem mutare, corrigere, revocare; hoc enim ius constat donanti cum donat causa mortis; et hoc indubitati iuris est, uti explicat De Luca, *de donat.*, disc. XVI, n. 9. Sed frustra adlaborat advocatus, quia in themate desunt omnino elementa donationis mortis causa, quae, uti

communi Doctorum sententia comprobatur, est donatio intuitu mortis et expresse cum eiusdem *mentione* facta (Reiff., *de testam.*, § 3, n. 688); seu propter mortis *suspicionem*, uti habetur in *Institut. Iustin. de donationibus*, § I (II, 7).

In themate autem tantum distat donationem factam fuisse intuitu mortis, ut Ducissa mortis mentionem fecerit ad praecavendum periculum forte habendum in mortis occasione, seu ne haereditas perveniret ad acatholicos. Quare nullus timor, nulla mentio mortis habita est a Ducissa, quae gavisa est suis oculis videre suae donationis effectus, iisque obtentis, laetata est, et de morte cogitavit non ut donaret, sed ne donationi a se factae, post eius mortem aliquid contra suam voluntatem detraheretur. Inde effecit suam voluntatem mandari certae exequutioni ante suam mortem. Ceterum, uti statutum fuit l. 32, *de mort. caus. donat.*, « non vide- « tur perfecta donatio mortis causa, antequam mors insequatur ». Nam donatio non est irrevocabilis antequam acceptetur a donatario; acceptari autem non potest donec non est perfecta, et hoc non fit donec sequatur mors donantis (Reiff., l. c., n. 790), quare absolute non obstat, seu non est perfecta donatio, etsi aliqua ratione acceptetur a donatario, iuxta l. 2, eod. tit. Esse etiam speciem donationis mortis causa constat, etsi quis ita donat ut statim fiat accipienti, quia nihilominus quippe non absolute perfecta, est revocabilis. In casu nostro autem donatio plene perfecta est ante donantis mortem.

Supremum superest ut examinemus argumentum Actricis, nempe Fratres Minores non posse possidere quod iure non detinent: ipsis autem vetitam esse nedum rerum proprietatem, sed earumdem *usum facti*, quatenus hic superexcedat necessitatem familiae religiosae pro victu quotidiano et habitatione, quamobrem sunt capaces retinendi, possidendi ea quibus veluti familiari et quotidiano usu fruuntur, veluti habitatione, ecclesia, horto seu vinea conventui adnexa (Mostazo, *De causis piis*, IV, 2, § 48). Ad rem nostram parum interest utrum de hoc fundo, horto et vinea unde resultat fundus extructus, pro religiosorum habitatione proprietas resideat penes S. Sedem et nudus usus reservetur religiosis. Atqui in themate hoc advertendum est, fundum Woodfordiensem certo non excedere capacitatem seu mensuram illius rei immobilis quam possidere valent hi religiosi *in usum facti*. Nam si fundus qui conventum et ecclesiam circumstat, est satis latus ut religiosi quamdam eius partem in locationem concesserint Ducissae, hoc duplicem secumfert limitationem et explicationem. Nam locatio seu concessio, etsi incommodum inferat religiosis, tamen nullimode negari poterat Ducissae utpote munificentissimae donatrici et fundatrici.

Altera adest ratio limitationis quae se refert ad futurum tempus. Siquidem hodie ecclesia fruitur iuribus parochialibus et spes firma affulget fideles in dies fore numerosiores. Hoc autem obtineri nullimode poterit, nisi scholae parochiales augeantur eisdemque adnectantur alia subsidia quae hodierna iuvenum institutio postulat, veluti palestrae pro ludis gymnicis et alia huiusmodi. Quocirca, cum religiosi hodie operam dent muneribus quoque parochialibus, ipsis opus est habere nedum ecclesiam et conventualem domum, sed etiam scholas et alia adnexa, uti advertebamus, quae certe continentur in illa possessione, seu facti legitimo usu, unde mensuratur capacitas Fratrum Minorum ad res quoque immobiles penes se possidendas, qua posita legitima possessione, earumdem rerum nuda proprietas residet apud S. Sedem.

Hisce igitur consideratis et sedulo perpensis, Christi Nomine invocato, pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, Nos, Auditores de turno, dicimus, declaramus et sententiamus, ***proprietatem fundi, vulgo*** Woodford ***de quo agitur, una cum omnibus pertinentiis ac domus necnon horti vulgo*** the Oaks, ***exclusive competere Ordini Fratrum Minorum sancti Francisci in casu;*** seu, proposito dubio respondemus ***Affirmative:*** expensas autem volumus et decernimus haberi compensatas.

Ita pronunciamus, mandantes Ordinariis locorum et ministris Tribunalium ad quos spectat, ut exequutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam ss. Canonum, et praesertim sess. XXV, c. 3, Conc. Trid., iis adhibitis exequutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis iudicaverint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 30 aprilis 1912.

M. Lega, Decanus, *Ponens.*
A. Perathoner.
Ios. Alberti.

T. Tani, *Notarius.*

II.

Citatio Edictalis.

PARISIEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DUPRÉ-SCAPARONE).

Cum ex actibus processus in curia Parisiensi peracti constet dominam Nemeam Scaparone, hac in causa conventam, reperiri non posse, per praesens edictum eamdem citamus ad comparendum sive per se sive per procuratorem legitime constitutum in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 4 novembris 1912 hora undecima, ad videndum subscribi infrascriptum dubium, nec non destinari diem qua habebitur turnus rotalis pro definitione causae. Dubium: *An constet de matrimonii nullitate in casu?*

Ordinarii locorum et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco dominae praefatae curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de edictali citatione moneatur.

Romae, die 30 iulii 1912.

Antonius Perathoner, *Ponens.*

L. ✠ S.

Ioannes Ladelci, *Notarius S. R. Rotae.*

Traduction.

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE.

Citation par Édit.

PARISIEN. - NULLITÉ DE MARIAGE.

Puisqu'il conste des actes du procès qui a été fait dans la Curie de Paris, que madame Nemée Scaparone, défenderesse en cette cause, ne peut être trouvée, Nous citons par le présent édit la même défenderesse à comparaître, par propre personne ou par procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine, le 4 novembre 1912 à 11 heures du matin, pour voir souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la proposition de la cause devant la Rote. Doute: *La nullité du mariage résulte-t-elle prouvée?*

Les Ordinaires des lieux et les fidèles ayant connaissance du domicile ou du lieu de la résidence de la dite défenderesse doivent, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

Rome, le 30 juillet 1912.

Antoine Perathoner, *Ponens.*

L. ✠ S.

Jean Ladelci, *Notaire de la S. R. Rote.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI.

CONGREGAZIONE ANTIPREPARATORIA.

Il giorno 30 luglio 1912, presso l'Emo e Rmo signor Cardinale Sebastiano Martinelli, Prefetto della S. Congregazione dei Riti, Ponente della Causa di beatificazione e canonizzazione del Ven. Cesare Franciotti, sacerdote professo dei Chierici Regolari della Madre di Dio, fu tenuta la Congregazione dei sacri Riti Antipreparatoria, nella quale dai Rmi Prelati e dai Consultori teologi fu discusso il dubbio sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal medesimo Ven. Servo di Dio.

CONGREGAZIONE ORDINARIA.

Il giorno 13 agosto 1912, nel Palazzo apostolico Vaticano, fu tenuta la Congregazione Ordinaria dei sacri Riti, nella quale al giudizio degli Emi e Rmi signori Cardinali, componenti la medesima, fu sottoposta la seguente materia:

Introduzione della Causa di Beatificazione o dichiarazione di Martirio dei Servi di Dio Carlo Luanga, Mattia Murumba e Compagni *vulgo de Uganda*, uccisi, come si asserisce, in odio alla fede.

SEGRETERIA DI STATO.

NOMINE.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

8 Agosto 1912. — Mons. Giovanni Dunne, Vescovo di Wilcannia.

Protonotario Apostolico ad instar participantium:

3 Agosto 1912. — Il Rmo Mons. Domenico Pasi, della diocesi di Faenza.

Prelati Domestici di S. S.:

27 Luglio 1911. — Il Rev. Felice Peagno, Arciprete di Busalla, nella diocesi di Genova.

5 Agosto 1912. — Il Rev. Francesco Pichler, Prevosto del Capitolo cattedrale della diocesi di Passavia.

— Il Rev. Ludovico Enrico Krick, Canonico della Cattedrale di Passavia.

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Cameriere Segreto soprannumerario di S. S.:

13 Luglio 1912. — Mons. Giuseppe Mariani, della diocesi di Volterra.

Cameriere d'onore di S. S. in abito paonazzo:

13 Luglio 1912. — Mons. Gaetano Coli, della diocesi di Volterra.

ONORIFICENZE.

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda con placca dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

4 Agosto 1912. — Al Sig. Don Francesco dei Marchesi Serlupi, di Roma, Cavallerizzo Maggiore di S. S.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

2 Agosto 1912. — Al Sig. Conte Raffaele Belli-Leonardi, di Pesaro.

7 Agosto. — Al Sig. Marchese Giovanni Pellegrini-Quarantotti, Cadetto Aiutante del Corpo delle Guardie Nobili pontificie.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

26 Luglio 1912. — Al Sig. Armando Richard, dell'archidiocesi di Rennes.

7 Agosto. — Al Sig. Francesco Saverio Costantini, di Roma.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

4 Agosto 1912. — Al Sig. Vincenzo Crisanti, di Roma, Sotto-Tenente nel Corpo della Gendarmeria pontificia e Direttore del concerto del Corpo medesimo.

NECROLOGIO.

8 Luglio 1912. — Mons. Francesco Belleville, Vescovo titolare di Amiso, Vicario apostolico del Tonchino meridionale.

31 Luglio. — L'Emo Sig. Cardinale Antonio Uberto Fischer, Arcivescovo di Colonia.

6 Agosto. — Mons. Patrizio Ludden, Vescovo di Syracuse (Stati Uniti d'America).

13 Agosto. — Mons. Gioacchino Cantagalli, Vescovo di Faenza.

16 Agosto. — Mons. Pio Alberto del Corona, Arcivescovo titolare di Sardica.

S. CONGREGATIO RITUUM.

PAG.

I. *Tudertina.* - Reductionis festorum. - *17 iunii 1912* 535

II. *Piscien.* - Reditus ad kalendarium universalis Ecclesiae. - *2 augusti 1912* 537

III. Instructio seu responsum sacrae Rituum Congregationis Rmis locorum Ordinariis vel Superioribus Ordinum seu Sodalitatum postulantibus kalendarii proprii reformationem, vel expunctionem festorum aut reductionem ritus. - *25 iulii 1912* 538

IV. Decretum circa modulandas monosyllabas vel hebraicas voces in Lectionibus, versiculis et psalmis. - *8 iulii 1912* 539

SACRA ROMANA ROTA.

I. *Westmonasterien.* - Proprietatis. - *30 aprilis 1912* 539

II. *Citatio edictalis Parisien.* - Nullitatis matrimonii (Dupré-Scaparone). - *30 iulii 1912* 550

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. S. Congregazione dei Riti. *Congregazione antiprep. e ordinaria* . . 551

II. Segreteria di Stato. *Nomine, Onorificenze* 551

III. Necrologio 552